

UŽIMANT PRIEŠO

VARTUS PO IŠBANDYMO

 Įdomu, kad . . . Jūs žinote, aš turiu tokią mažą idėją, matyti žmones atsistojančius, kai mes skaitome Žodį. Ar jums tai patinka? Mes atsistojame, pažadėdami ištikimybę, mes atsistojame už tautą, kodėl neatsistojus dabar dėl Žodžio?

² Kol mes stovime, tiesiog minutėlę. Aš ne taip seniai skaičiau straipsnį, praeitą vakarą aš galvojau apie tuos žmones, kurie stojo už Kristų. Jeigu jūs to dar nepadarėte, ar jūs nepadarytumėte tai šiandien?

³ Buvo puikus evangelistas, maždaug prieš septyniasdešimt penkis metus, aš tiesiog negaliu prisiminti jo vardo. Aš manau, kad tai buvo Artūras McKoy, ir jis perejo į tą šalį. Ir vieną naktį jis sapnavo, kad išėjo į šlovę. Ir jis sakė, kad nuėjo prie Vartų, ir jis sakė, kad jie jo neįleido. Ir pasakė, kad jis pasakė: „Aš esu Artūras McKoy, iš Jungtinių Valstijų. Aš esu evangelistas“.

⁴ Taigi, vartininkas įėjo, (taigi, tai buvo sapnas), ir jis įėjo, pasakė: „Aš išvis negaliu rasti jūsų vardo“.

Jis pasakė: „Na, aš buvau evangelistas“.

Jis pasakė: „Pone, aš . . .“

⁵ Jis pasakė: „Na, ar yra galimybė, kad . . . Kažkas ne taip“.

⁶ Jis atsakė: „Ne, pone. Aš čia turiu Knygą. Aš išvis negaliu rasti jūsų vardo“.

Ir jis paklausė: „Na, ar galiu aš ką nors padaryti dėl to?“

⁷ Jis pasakė: „Jūs galite pateikti savo bylą Baltojo Sosto Teisme“. Dieve, padėk. Aš nenoriu būti ten.

⁸ Jis pasakė: „Na, jeigu tai yra mano vienintelė viltis. Manau, kad tuomet aš pateiksiu savo bylą“.

⁹ Ir pasakė, kad tuomet jis manė, kad jis nuėjo tolyn, ir tiesiog . . . Ir kai jis pradėjo, pasakė, kad tai buvo tamsu, ir pradėjo šviesėti ir šviesėti, ir pasakė, jog atrodė, kad nebuvo tokios vietos, kur ta Šviesa galėjo sustoti, bet jis buto tiesiai Jos viduryje. Ir pasakė, kad Jis paklausė: „Kas prisiartino prie Mano Teismo Sosto?“

¹⁰ Jis atsakė: „Aš esu Artūras McKoy. Aš esu evangelistas, pasiunčiau daugelį sielų į Karalystę“.

Jis paklausė: „Ar tavo vardo nerado Knygoje?“

„Ne“.

Pasakė: „Tuomet tu kreipeisi į Mano Teismą?“

„Taip, pone“.

¹¹ „Tu gausi teisingumą. Aš teisiu tave pagal Mano įstatymus. Artūrai McKoy, ar tu kada nors melavai?“

¹² Jis pasakė: „Aš maniau, kad buvau gana geras žmogus, iki kol aš atsistojau į tą Šviesą“. Jis pasakė: „Bet tos Šviesos Artume, aš buvau nusidėjėlis“. Mes visi būsime tokie. Jūs galbūt dabar jaučiatės saugus, bet palaukite, kol jūs ateisite Ten. Kaip jūs manote, kaip tai jaučiasi čia, kai Jis patepa? Kokių mažų jūs galite jaustis! Kaip tai bus Baltojo Sosto Teisme?

Jis paklausė: „Ar tu kada nors pamelavai?“

¹³ Jis pasakė: „Aš maniau, kad aš buvau teisingas, bet kai kurie maži dalykėliai, kur aš galvojau, kad buvo nedidelis baltas melas, jie Tenai tapo dideli ir juodi“.

Jis pasakė: „Taip, pone, aš melavau“.

Jis paklausė: „Ar tu kada nors vogei?“

¹⁴ Jis pasakė: „Aš maniau, kad dėl šito aš buvau doras, ir niekada nevogiau, - bet pasakė, - Šviesos Artume, aš—aš suvokiau, kad buvo kai kurie sandėriai, kuriuos aš padariau, kurie tiesiog nebuvo teisingi“.

Jis pasakė: „Taip, pone, aš vogiau“.

Jis pasakė: „Mano nuosprendis . . .“

¹⁵ Ir jis jau beveik buvo pasiruošęs išgirsti savo nuosprendį: „Keliauk į amžinąją ugnį, kuri buvo paruošta šėtonui ir jo angelams“, sakė, kad kiekvienas jo kaulas trūkinėjo.

¹⁶ Pasakė: „Aš išgirdau mieliausią Balsą, kurį kada nors girdėjau savo gyvenime“. Jis pasakė: „Kai aš apsisukau pažiūrėti, aš pamačiau mieliausią veidą, kuri kada nors mačiau; mielesnį už motinos veidą, mielesnį balsą, nei mama kada nors mane šaukdavo“. Pasakė: „Aš apsižvalgiau. Aš išgirdau Balsą, sakantį: ‚Tėve, tai tiesa, jis kalbėjo melą ir jis tiesiog nebuvo nuoširdus. Bet, ten, žemėje, jis stojo už Mane, - pasakė, - dabar Aš stoju į jo vietą““.

¹⁷ Štai ko aš noriu, kad įvyktų Ten. Aš noriu stoti už Jį dabar, kad, kai ateis tas laikas, Jis stos į mano vietą.

¹⁸ Perskaitykime Pradžios 22: 15-ą, 16-ą, 17-ą ir 18-ą eilutes.

Ir VIEŠPATIES angelas antrą kartą šaukė Abrahamui iš dangaus.

Ir tarė: „Aš prisiekiau savimi, sako VIEŠPATS, kadangi tu tai padarei, ir nesulaikei savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus:

Tai Aš laiminte tave palaiminsiu, . . . Aš dauginte padauginsiu tavo sėklą, kaip dangaus žvaigždes, ir kaip smiltis, kurios yra prie jūros kranto; ir tavo sėkla užvaldys savo priešų vartus;

*Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės tautos;
kadangi tu paklusai mano balsui.*

Melskimės.

¹⁹ Dangiškasis Tėve, paimk šią temą dabar, Viešpatie, ir patarnauk mums. Tegu Šventoji Dvasia atneša Žodį, Viešpatie, tiesiai į kiekvieną širdį. Kad pateisintų mūsų lūkesčius šią popietę, nes jie yra dideli, Viešpatie. Ir Tu pasakei mums, kad prašytume apščiau, kad mūsų džiaugsmas būtų pilnas. Mes prašome Jėzaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

²⁰ Jei aš pavadinčiau tai tema, už keleto minučių. Mano balsas silpnas, taigi štai kodėl aš turiu stovėti arti mikrofono. Aš žinau, čia jis atsimuša, bet mes pakentėsime šiek tiek. Aš noriu pavadinti ją: „*Užimant Priešo Vartus Po Išbandymo*“.

²¹ Mūsų scena atsiveria vienoje iš nuostabiausių scenų - Abrahame. Jūs žinote, kad Abrahamas yra tikinčiųjų tėvas. Ir pažadas buvo duotas Abrahamui. Ir tik būnant paveldėtojais su juo, per Kristų, tai yra vienintelis būdas, kaip mes galime gauti pažadą, tai - per Abrahama. Taigi, Abrahamas buvot tiesiog eilinis vyras, bet jis buvo Dievo pakviestas, ir jis buvo ištikimas tam kvietimui. Kai Dievas jam kalbėjo, Abrahamas nė karto nesuabejojo tuo Balsu. Jis stovėjo tiesiai su Juo. Nesvarbu, kad ir kaip buvo sunku, jis tiesiog stovėjo su Juo.

²² Ir tuomet jam buvo pažadėtas sūnus. Ir jis laukė dvidešimt penkis metus, kad gautų tą sūnų, vadindamas viską, kas buvo priešinga tam, lyg to nebuvo. Ir tuomet, ir tame sūnuje, visos šeimos žemėje buvo palaimintos. Ir patriarchas buvo ištikimas savo pašaukimui ir Dievo pažadui.

²³ Jis buvo pavyzdžiu to, kas mes turėtume būti. Taigi mes, būdami mirę Kristuje, mes esame Abrahamo Sėkla.

²⁴ Taigi, buvo dvi Abrahamo sėklos. Vienas buvo iš jo natūralios sėklos; kitas buvo iš dvasinės Sėklos. Vienas buvo natūralus, pagal kūną; kitas buvo - jo tikėjimo Sėkla, tikėjimo, kad mes taip pat galėtume būti Abrahamo Sėkla per pažadėtą Žodį.

²⁵ Ir dabar, po to kai jis buvo išbandytas ilgas dvidešimt penkis metus, ir, užuot silpnėjęs, jis stiprėjo. Suprantate, jeigu tai neįvyko per pirmus metus, sekančiais metais tai būtų didesnis stebuklas, kadangi tai buvo dviejų metų senumo. Ir jis sukaupė tuos metus, kai jis senėjo, ir jo kūnas nyko. Sarah iššios, gimda, ar jos (tapo), buvo nevaisingos. Ir taigi, jo jėgos išseko, ir buvo . . . Tai buvo visiškai neįmanoma.

²⁶ Ar jūs kada pagalvojote, ką Dievas ten padarė? Suprantate, Jis ne tik padarė jos iššias vaisingas. Nes, atminkite, jeigu Jis būtų tai padaręs, tuomet atminkite, jei Jis tai padarė . . . jie, tomis dienomis, neturėjo tų sveikų ir higieninių buteliukų, kad paduotų vaikui, pieno iš karvės. Suprantate? Jis taip pat

turėjo...Jos pieno liaukos buvo išdžiūvusios. Taigi Jis—Jis negalėjo turėti...Turėjo kažkas tai įvykti.

²⁷ Tuomet, pažvelkite į moterį, šimto metų senumo, gimdančią. Jos širdis to neišlaikytų. Yra sunku moteriai dabar tai padaryti, esant keturiasdešimties metų. Jos širdis to negalėtų pakelti. Taigi, jūs žinote, ką Jis padarė? Jeigu jūs atkreipėte dėmesį... .

²⁸ Taigi, aš žinau, kad daugelis galbūt nesutiks. Jeigu yra tinkama pateikti šį teiginį? Suprantate, aš... .Tai būtų tik mano paties mąstymas.

²⁹ Suprantate, Biblija yra antgamtinė Knyga. Yra parašyta, kad tai yra paslėpta nuo mokslinčių, teologų. Kiek iš jūsų tai žino? Jėzus dėkojo Dievui. Jis pasakė: „Aš dėkoju Tau, Tėve, kad Tu paslėpei Tai nuo išmintingų ir protingų, ir apreiškei Tai kūdikiams, kurie mokysis“. Tai yra meilės Knyga. Kai Dievo meilė įeina į širdį, tuomet jūs išsimylite Dievą, tada Jis apreiškia Save - Biblijos prasmę. Biblijos išaiškinimas - Pats Dievas išaiškina Savo pažadus. Bet, Biblija, Joje parašyta tarp eilučių.

³⁰ Taigi, kaip mano žmona, o, ji yra pati nuostabiausia moteris visame pasaulyje, ir aš iš tikrųjų myliu ją. Ji myli mane. Taigi, kai aš esu išvykęs, ji parašys man laišką, sakys: „Brangus Bili, šį vakarą aš ką tik paguldžiau vaikus miegoti. Aš skalbiau šiandien“, ir ką ji padarė, ir taip toliau. Taigi, ji visa tai išsako laiške. Bet, matote, aš ją labai myliu, ir mes ant tiek esame viena, kol aš—aš galiu skaityti tarp eilučių. Aš žinau, ką ji nori pasakyti, suprantate, ar ji tai man pasakys ar ne, suprantate. Aš—aš žinau, ką ji turi omenyje, nes tai yra mano meilė jai, ir mano supratimas.

³¹ Na, tokiu būdu yra parašyta Biblija. Suprantate? Išsimokslinimas praeis tiesiai virš šito; jie niekada to nesupras. Suprantate, jūs turite būti išsimylėjęs Žodį, Jį, „pažinti Jį“. Suprantate?

³² Taigi, dabar čia, stebėkite ką Jis padarė. Dabar Abrahamas ir Sarah, abu buvo seni, Biblijoje pasakyta, kad „gerai palaužti“. Taigi, tai nebuvo dėl to, kad žmonės tiesiog ilgai gyveno. Biblijoje pasakyta: „Jie buvo gerai palaužti amžiaus“.

³³ Taigi, atkreipkite dėmesį, iškart po šio Angelo pasirodymo, apie kurį mes kalbėjome; kuris buvo Elohimas, Dievas. Ir Jis tarė, pasakė Abrahamui: „Aš aplankysiu tave kitais metais šiuo laiku“. Dabar stebėkite viską toliau, jie buvo Bažnyčios provaizdis, per visą kelią.

³⁴ Taigi pažvelkite. Štai kas čia nutiko. Taigi, Jis ne tik užlopė Sarah, ir užlopė Abrahamą. Jis sugražino juos atgal į jauną vyrą ir moterį. Taigi, galbūt tai atrodo keistai, bet dabar stebėkite likusį Žodį, ir sudėkite tai kartu. Žodis yra įkvėptas, ir jūs turite būti įkvėpti su Žodžiu. Taigi, atminkite, iškart po to, iškart po šio Angelo pasirodymo... .

³⁵ Aš tiesiog galiu matyti, tuos pražilusius Sarah plaukus, nedidukę močiutę, su skarele ant pečių, ir su mažute kepuraite, vaikšto aplinkui, laikanti lazda. „Mano viešpačiui taip pat esant senam, aš turėsiu malonumą?“ Suprantate? Ir čia buvo Abrahamas, su ta ilga barzda, laikantis lazda, kadangi jis buvo gerai palaužtas amžiaus.

³⁶ Ir aš matau, sekantį rytą, jo pečiai išsitiesino, kupra dingo nuo jo nugaros. Jo plaukai pradėjo keistis. Jie vėl tapo jaunu vyru ir moterimi. Tiesiog parodydamas, ką Jis ruošiasi padaryti su Karališka Abrahamo Sėkla, suprantate, kai mes „per akimirką būsime pakeisti, akies mirksniu, ir būsime pagauti kartu“.

³⁷ Žiūrėkite, kas nutiko. Taigi, leiskite man jums tai įrodyti. Dabar jie išvyko į kelionę, iš tos vietos, kur jie buvo, Gomoroje; ir nuėjo iki pat Geraro, į filistinų kraštą. Ar pastebėjote? Pasižymėkite žemėlapyje, kaip toli tai buvo. Gan kelionė tokio senyvo amžiaus porai.

³⁸ Ir tuomet, be viso to, filistinų krašte, ten buvo jaunas karalius vardu Abimelechas, ir jis ieškojo žmonos. Ir jis turėjo visas tas gražias filistinų merginas, bet kai jis pamatė močiutę, jis pasakė: „Ji yra graži“, ir jis įsimylėjo ją, ir norėjo ją vesti. Teisingai. M-hm. Suprantate, ji buvo graži. Suprantate?

³⁹ Ji vėl tapo jauna moterimi. Atkreipkite dėmesį, ji turėjo pagimdyti kūdikį. Dievas padarė ją nauju kūrinium. Ir ji turėjo užauginti tą kūdikį. Ir atminkite, Abrahamas, „jo kūnas buvo beveik miręs“, ir Sarah mirė, kai Abrahamui buvo... Izaokas buvo keturiasdešimt penkių, aš manau, kai mirė Sarah. Ir Abrahamas vedė kitą moterį, ir po to, turėjo septynis sūnus, neskaičiuojant dukterų. Amen.

⁴⁰ Suprantate, skaitykite tarp eilučių. Tai yra provaizdis. Tai parodo, ką Jis ruošiasi daryti visiems Abrahamo Vaikams. Tiesiog mes artėjame prie to dabar, taigi mūsų sulinkę pečiai ir visa kita, nedaro jokio skirtumo, draugai. Ir mūsų žili plaukai, ir kas tai bebūtų, dabar tai nesvarbu. Mes nežiūrime atgal. Žvelkime į priekį, į ką mes einame.

⁴¹ Ir atminkite, šis ženklas, kurį mes matome, buvo paskutinis ženklas, kurį Abrahamas ir Sarah matė, prieš atsisirandant pažadėtam sūnui. Mes tikime, kad mes esame toje valandoje.

⁴² Patriarchas, po to, kai berniukas gimė... Ar galite įsivaizduoti Izaoką, maždaug dvylikos metų; puikus, mažas, garbanotų plaukų berniukas, mažutės rudos akys? Aš galiu įsivaizduoti, kaip jautėsi mama; graži jauna moteris, ir tai pat jo tėvas. Ir dabar, vieną dieną, Dievas pasakė, kaip pavyzdį; mums atrodo tolima, ta valanda, kai tai turi ateiti. „Per šį berniuką, Aš padariau tave tautų tėvu, bet Aš noriu, kad tu nuvestum šį berniuką ant kalno viršūnės, kurią aš tau parodysiu, ir Aš noriu, kad tu jį ten nužudytum, kaip auką“. Ar jūs galite tai įsivaizduoti?

43 Taigi, jums niekada nebuvo liepiama pereiti tokį išbandymą kaip šis. Jis dabar to nedaro. Tai buvo pavyzdžiai, šešėliai.

44 Ar Abrahamas išsigando? Ne, pone. Abrahamas pasakė tai: „Aš esu visiškai įsitikinęs, kad Jis yra gebantis prikelti jį iš mirusių, nes aš gavau jį, kaip vienas iš mirusių. Ir jeigu Dievo įsakymas man liepė tai padaryti, ir aš likau tam ištikimas, ir tai pasiteisino, kad man buvo duotas sūnus; Dievas sugeba prikelti jį iš mirusių; iš kurio aš jį gavau, kaip tikėjau“.

45 O, tai bent, drauge! Jeigu Dievas jums, sekmininkams, davė Šventąją Dvasią, kalbėjimą kalbomis, kiek daugiau jūs turėtumėte tikėti Jo gydančią jėgą, ir Jo gerumu bei malone! Jeigu Jis tai padarė priešpriešais visiems šalies teologams! Jie pasakė, kad tai negali būti padaryta, bet Dievas padarė tai, kadangi Jis tai pažadėjo. Tuomet stokite šalia savo Ginklo, jūsų Žodžio, jūsų Kardo, tikėkite Dievo Žodžiu. Dievas pasakė, ir tai išsprendžia!

46 Atkreipkite dėmesį, dabar, jis pasiėmė jį ten, trijų dienų kelionei, su mulais. Taigi, aš galiu eiti, kai aš budėdavau, aš eidavau trisdešimt mylių kiekvieną dieną, per tyrlaukius; ir taip sakant, mes turėjome benzino kijas. Bet tie vyrai, vienintelis jų keliavimo būdas buvo joti ant asilo, ar—ar eiti pėsčiomis. Ir jis nuėjo trijų dienų kelionę, iš ten, kur jis buvo, ir tuomet pakėlė savo akis, į tyrlaukius, ir tolumoje pamatė kalną.

47 Jis paėmėm Izaoką ir surišo jam rankas. Ką mes visi žinome, čia Pradžios 22, yra Kristaus provaizdis. Vedė jį į kalną, surišo, kaip Jėzus buvo vedamas į kalną, į Kalvarijos kalną; žinoma, provaizdis Dievo, atiduodančio Savo Sūnų.

48 Bet kai jie ten užlipo, ir jis buvo paklusnus, Izaokui pradėjo kilti įtarimas. Jis paklausė: „Tėve, štai čia yra malkos, štai aukuras, štai ugnis, bet kur yra auka?“

49 Ir Abrahamas, žinodamas tai savo prote, vis dar Dievo Žodis stovėjo ten, jis pasakė: „Mano sūnau, Dievas sugeba parūpinti Sau auką“. Jis pavadino tą vietą „Jehova-Jireh“.

50 Ir kai jis surišo savo sūnų, jis buvo paklusnus iki mirties; paguldė jį ant aukuro, ištraukė peilį iš dėklo, ir buvo pasiruošęs atimti savo sūnaus gyvybę. Ir, kai jis padarė, Kažkas sulaiškė jo ranką, ir pasakė: „Abrahamai, sulaišyk savo ranką“.

51 Ir tuo metu, subliovė avinas, už jo nugaros, savo ragais susipainiojęs plynėje.

52 Ar jūs kada pagalvojote, iš kur tas avinas atsirado? Atminkite, šalis yra pilna liūtų, vilkų ir šakalų, ir tai avis ēdantys žvėrys. Ir kiek jis toli buvo nuo civilizacijos? Ir, tuomet, kalno viršuje, kur nėra vandens. Ir jis, visur aplinkui, rinko akmenis, kad padarytų aukurą. Iš kur tas avinas atsirado? Suprantate?

53 Bet tai nebuvo regėjimas. Jis užmušė aviną; ir jis turėjo kraują. Ką jis pasakė? „Dievas sugeba parūpinti Sau auką“.

54 Kaip *jūs* ruošiatės išeiti iš tos kėdės? Kaip *tas* spazminis vaikas ruošiasi pasveikti, ar *jūs* - iš tos kėdės, *jūs* iš ten, *jūs*, su širdies problema? Kad ir kas būtų, „Dievas sugeba parūpinti Sau auką“.

55 Abrahamas tuo tikėjo. Patriarchas liko ištikimas pažadui. Ir Jis pažadėjo, kad: „Tavo sėkla! Kadangi tu patikėjai Mano Žodžiu, ir nepaisant to, kokios aplinkybės, tavo sėkla užvaldys priešo vartus“.

56 Kodėl? Kiekvienas priešas, išeinantis prieš Abrahama, Abra-. . . Priešas: „Ji per sena. Aš per senas. Visa *tai*, ir visa kita“. Jis tebebuvo ištikimas tam pažadui.

57 Taigi, žmogus, turintis tą tikėjimą, vis tiek priims Dievo Žodį, nepaisant aplinkybių. Taigi, jeigu *jūs* to negalite padaryti, tuomet *jūs* nesate Abrahamo Sėkla. Tai tikėjimas, kurį turėjo Abrahamas, jo Sėkla.

58 Abrahamo pažadas buvo ta „Sėkla“, taigi, taip pat, jo karališkoji Sėkla, kaip aš sakiau prieš kurį laiką. Ir šis antspaudas, kurį Jis davė Abrahamui, buvo pažado antspaudas. Ir karališkoji Sėkla, pagal Efeziečiams 4:30, yra: „užantspauduotas Šventąja Dvasia“, po to, kai atlaikė išbandymą. Pabandykite pagalvoti apie tai.

59 Daugelis galvoja, kad jie turi Šventąją Dvasią. Daugelis tvirtiną turintys Šventąją Dvasią. Daugelis gali parodyti daugybę įrodymų ir ženklų, įrodydami tai. Bet, vis tik, jeigu tai negali pasilikti su šiuo Žodžiu, tai ne Šventoji Dvasia. Suprantate?

60 *Jūs* tikite kiekvienu Žodžiu, tuomet, po išbandymo, *jūs* esate užantspauduotas. Kai mes tikime kiekvienu pažadu, esančiu Žodyje, tuomet, patvirtinant pažada, mes esame užantspauduojami Dvasia. Štai kas, tai, ką Abrahamas, kokiu būdu jis tai padarė. Tuomet, ir tik tuomet, mes turime teisę užimti mūsų priešo vartus. *Jūs* negalite to padaryti, kol pirma *jūs* netampate ta Sėkla. Atminkite, Biblijoje. . .

61 Aš kalbėjau apie tai, Hiustone ar kažkur kitur. . . ar, aš turiu omenyje Dalase. „Ženklas“.

62 Suprantate, žydas, Izraelyje, galėjo parodyti, kad jis buvo žydas, per apipjaustymą. Bet Dievas pasakė: „Kai Aš pamatysiu kraują! Ir kraujas bus jums ženklų“.

63 Gyvybė, kuri buvo kraujuje, negalėjo nužengti ant šlovintojo, kadangi, na, tai buvo gyvūno gyvybė, tai buvo tik šešėliu, ateinančios tikros Gyvybės. Tuomet, chemiškai, pats kraujas, turėjo raudonuoti ant durų ir ant durų staktos.

64 Užteptas su izopu, kuri yra tik eilinė piktžolė, parodant, kad jums nereikia turėti kažkokio ypatingo tikėjimo. *Jūs* tiesiog turite turėti tą patį tikėjimą, kurį *jūs* turite, panašiai kaip, kad užvesti automobilį, kad galėtumėte atvykti į bažnyčią.

Suprantate? Daugelis žmonių galvoja, kad jie turi būti kažkas. . . Bet, ne, ne, tai yra klaidinga. Tiesiog paprasčiausias tikėjimas, tai viskas su kuo jūs turite pritaikyti Kraują. Klausyti Žodį, tikėti Žodžiu, pritaikyti Jį, tai ir viskas. Tiesiog paimti piktžoles, bet kurioje Palestinos vietoje buvo izopo, tiesiog nedidukė piktžolė augo tarp sienų plyšių, ir aplink, pamirkyti jas kraujuje, ir užtepti ant saramų ir durų staktų.

⁶⁵ Ir, atminkite, man nerūpi, kiek jie buvo toje sandoroje, kiek žydas galėjo parodyti, kad jis buvo apipjaustytas, koks geras asmuo jis buvo, visa sandora buvo anuluota, nebent ten buvo ženklas. „Kai Aš pamatysiu kraują“, - tiktai.

⁶⁶ Taigi, dabar Kraujas, Ženklas, nėra cheminė sudėtis, cheminė sudėtis Kristaus Kraujo, kadangi Jis buvo išlietas prieš tūkstančius metų.

⁶⁷ Bet, jūs suprantate, kur. . . ten turėjo būti cheminė sudėtis, gyvūno gyvybė negalėjo nužengti ant žmogaus, kadangi gyvūno gyvybė neturi sielos. Gyvūnas nežino, kas teisinga, o kas neteisinga. Tai žmogiška būtybė turi sielą.

⁶⁸ Taigi, bet kai Jėzus, Dievo Sūnus, gimęs iš mergelės, praliejo Savo Kraują, Gyvybę, kuri buvo tame Kraujuje - buvo Pats Dievas. Biblijoje sakoma: „Mes esame išgelbėti per Gyvybę, Dievo Krauju“. Ne žydu krauju, ne pagonių krauju; bet Dievo Gyvybe. Dievas sukūrė tą Kraujo laštelę, gimimu iš mergelės. Ji niekada nepažino vyro, nei ji. . . nei kiaušinėlis išėjo iš jos.

⁶⁹ Aš žinau, kad daugelis iš jūsų nori tikėti, kad kiaušinėlis padarė. Kiaušinėlis negali būti ten be pojūčio, ką tuomet Daro Dievas? Suprantate?

⁷⁰ Jis sukuria abu, kiaušinėlį ir Kraujo laštelę, ir tai buvo Dievo šventykla, šventa. „Aš neleisiu Savo Šventajam pamatyti sugedimo“. Matote iš kur ateina kiaušinėlis? „Nei nepaliksiu Jo sielos pragare“. Jo kūnas buvo šventas! O, tai bent! Jūs netikite, jūs negalite tuo patikėti, kaip jūs galite vadinti save krikščioniu?

⁷¹ „Mes esame išgelbėti per Dievo Kraują“. Štai kur yra mano tikėjimas. Išeiname ten ne pranašo kraujyje, išeiname ten ne eilinio žmogaus kraujyje, ar mokytojo, ar teologo. Mes einame ten Dievo Kraujyje. Dievas taip pasakė. Jis tapo žmogumi. Jis pakeitė Savo pakrantę. Jis ištiesė Savo palapinę čia, su mumis, ir tapo vienu iš mūsų. Jis yra mūsų Giminaitis Atpirkėjas. Jis turėjo tapti mums giminaičiu, kadangi toks buvo įstatymas. Dievas tapo žmogumi ir gyveno tarp mūsų.

⁷² Atkreipkite dėmesį, kaip tai darydamas, Jis ateina iš Jo, buvo Dievas, Dvasia, ir ta Dvasia ateina ant tikinčiojo. Todėl, Gyvybė, kuri buvo mūsų Aukoje - mes esame sutapatinti ta pačia Gyvybe.

⁷³ Tuomet kaip jie gali matyti Dievo Gyvybę judančią tarp žmonių, ir vadinti Ją nešvariu dalyku, kai Tai yra mūsų susitapatinimas su mūsų Auka? „Kas tiki į Mane, tas irgi darys

darbus, kuriuos Aš darau“. Jo Gyvybė grįžta ant auk-. . . nuo Aukos, kai mes uždedame savo rankas ant Jos, ir susitapatiname, mirdami savo pačių mąstymui. Tuomet kaip mes galime leisti denominacijoms įstumti mus į mokymus ir dalykus, ir sakyti, kad mes Tuo tikime? Mes esame mirę tiems dalykams.

⁷⁴ Paulius pasakė: „Nė vienas iš tų dalykų manęs netrikdo“, nes jis buvo surištas su absoliutu - Kristumi. Ir kiekvienas tikras pasiekimas yra surištas su absoliutu, ir mano absoliutas yra Žodis. Ir yra kiekvieno, kuris—kuris yra tikrai gimęs iš Dvasios, jų absoliutas yra Dievo Žodis. Aš esu pririštas prie Jo. Aš uždėjau ant Jo savo rankas. Ir Jis užėmė mano vietą, ir aš susitapatinau su Juo. Mes žinome, kad Jis pažadėjo sutapatinti Save su mumis. Tai atneša tikrą tikėjimą; ne jūsų pačių tikėjimą, bet Jo tikėjimą; kažką, ko jūs nekontroliuojate. Jis daro tai. Dabar atkreipkite dėmesį. Tuomet, ir tik tuomet, kai . . . pažadas duotas jums.

⁷⁵ Nesvarbu kiek bažnyčių jūs lankėte, kiek kartų jūs buvote krikštytas; veidu į priekį, atgal, koku būdu jums patinka. Kol jums nebus uždėtas tas Antspaudas, jūs neturite teisės vadinti save susijungusiu su savo Auka.

⁷⁶ Ir kas gi yra Dievo Antspaudas? Efeziečiams 4:30, sakoma: „Neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria jūs esate užantspauduoti iki jūsų atpirkimo Dienos“. Ne nuo vieno prabudimo iki kito, bet Amžinai užantspauduoti iki tos Dienos, kada būsite išpirtas atgal.

⁷⁷ Ir, atminti, jeigu jūsų niekada nebuvo Dievo mintyse, jūs niekada ir nebūsate su Dievu. Kiek iš jūsų žino, kad Jis buvo Atpirkėjas? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Na, tuomet, viskas, kas atpirkta, turi sugrįžti ten, iš kur nupuolė. Taigi, jeigu Jis atėjo mūsų atpirti, kaip mes galime, kartą, neturėjome būti atpirti, ir mes visi buvome „gimę nuodėmėje, suformuoti neteisybėje, atėjome į pasaulį kalbėdami melą“? Tai parodo, kad tikras krikščionis yra Dievo minčių atributas, prieš dar atsirandant pasauliui, ar žvaigždėms, ar orui, ar bet kam. Tai yra Amžina, ir Jis atėjo, kad išpirtų mus atgal. Tai yra Dievo mintis, išsakyta į žodį, apreiškta ir iš-. . . gražinta atgal į Jo mintį.

⁷⁸ Giminaitis Atpirkėjas! Štai kodėl, kad atpirtų, Pats Dievas turėjo tapti vienu iš mūsų. Niekas kitas negalėjo to padaryti. Angelai negalėjo to padaryti, niekas negalėjo. Jis turėjo nužengti, būti gundomas kaip mes esame gundomi, kad atpirtų mus.

⁷⁹ Atkreipkite dėmesį dabar į natūralią Abrahamo sėklą. Patikrinkime kai kurias šias natūralias sėklas, ir pažiūrėkime, ar Dievas laikėsi Savo Žodžio natūraliai sėklai, kuri buvo Izaokas. Patikrinkime kai kurias natūralias sėklas, kurios tikėjo pilnu Dievo pažadu, ir neturėjo klausimų. Taigi atminti, ten buvo dešimtys tūkstančių kartų, padauginus tūkstančius kartų tūkstančiai, kurie buvo apipjaustyti ir visa kita, ir vis dėlto

nebuvo Abrahamo Sėkla. Žinoma: „Ne tas žydas, kuris išorėje yra žydas; tas, kuris yra žydas viduje“. Jie, daugeliui iš jų nepavyko, labai nepavyko.

⁸⁰ Pažvelkite, tyrlaukiuose, jie pasakė: „Mes...“ Perėjimo dieną, ar geriant prie šaltinio, Švento Jono 6. Jie visi džiaugėsi.

⁸¹ Jėzus pasakė: „Aš esu Uola, kuri buvo tyrlaukiuose. Aš esu Duona, kuri atėjo iš Dievo, iš Dangaus, jei žmogus jos valgys – nemirs“.

⁸² Jie sakė: „Mūsų tėvai valgė manna tyrlaukiuose, keturiasdešimt metų“.

Jis pasakė: „Ir jie visi, kiekvienas – mirė“.

⁸³ „*Miręs*“, paimkime šį žodį, ir pažiūrėkime ką jis reiškia, „Amžinai atskirtas“. Tačiau, jie buvo Abrahamo sėkla. „*Mirtis*“ reiškia „atskyrimas, sunaikinimas, visiškas sugriovimas, sunaikinimas“. Jėzus pasakė, kad jie buvo mirę, jie visi, tačiau jie buvo apipjaustyti žydai.

⁸⁴ Suprantate, vargšė liaudis, tiesiog kadangi jie buvo metodistai, baptistai, presbiterionai, turėjo šiek tiek išpažinimo, ir panašių dalykų; šėtonas tiki tiesiog tiek pat kaip ir mes tikime.

⁸⁵ Bet jūs turite būti susitapatinęs su Tuo. Dievas turi Tai paliudyti, užantspauduodamas Šventąją Dvasia. Jokio klausimo dėl Žodžio!

⁸⁶ Jeigu jūs sakote: „Na, taigi, tai buvo anai diena“, čia kažkas negerai.

⁸⁷ Kas jei žmogus atbėgtų, ir jūs jam pasakytumėte, kad šviesa šviečia, ir jis nubėgtų į rūšį, sakydamas: „Aš tiesiog atsisakau jos. Aš tiesiog atsisakau jos. Nėra tokio dalyko kaip šviesa. Aš tuo netikiu“? Tuomet kažkas būtų negerai su šiuo žmogumi. Jam būtų negerai su protu. Jeigu jis atsisakys jos šildančių spindulių ir jos gyvybę teikiančių resursų, kažkas, protiškai, su juo yra negerai.

⁸⁸ Ir kai žmogus mato Dievo Žodį, aiškiai parodytą prieš jį, ir apreikštą, ir tuomet užsidaro ir nuleidžia savo denominacines užuolaidas, tai kažkas yra negerai su tuo žmogumi, dvasiškai. Kažkas su juo yra negerai. Kažkas dvasiškai su juo negerai. Jis tiesiog negali Jo priimti. „Aklas, ir to nežino“, eina tiesiai į Teismą, ir Dievas bus Teisėjas.

⁸⁹ Atkreipkite dėmesį, kai jie—jie padarė tai, ir tos sėklos dabar, kurios Tuo tikėjo, stebėkite kas nutiko. Dabar patikrinkime kai kurias iš jų, Abrahamo sėklą.

⁹⁰ Paimkime hebrajų vaikus, kadangi jie stovėjo tiesoje ir netoleravo atvaizdų garbinimo. Jie atsisakė nusilenkti atvaizdai, kurį tautos karalius buvo padaręs. Jis, taip pat, buvo padarytas pagal švento vyro, Danieliaus atvaizdą.

⁹¹ Parodantis, kad pagonių rasė buvo įvesta į paklydimą, šlovinant švento vyro atvaizdą. Tai užsibaigs tuo pačiu būdu, kai žmonės bus verčiami šlovinti žmonių atvaizdus. Tai ateina per apreiškimą, Danieliui sugebant išaiškinti Žodį, kuris buvo ranka parašytas ant sienos. Tokiu būdu tai ateina, ir tokiu būdu tai išeina, tokiu pat būdu – pagonių atvaizdas.

⁹² Atkreipkite dėmesį, jie atsisakė tai daryti. Ir ką jie padarė? Jie buvo Abrahamo sėkla, kuri liko ištikima Žodžiui, ir jie užvaldė, prieš ugnies vartus. Jie tai padarė. Na, Dievo Žodis yra tiesa.

⁹³ Danielius, išbandytas vieno tikro Dievo garbinime. Jis buvo tame išbandytas. Ir išbandymo metu, jis išlaikė išbandymą. Ir ką gi Dievas padarė, po to, kai atrodė, kad viskas atsisuko prieš jį, kaip mes pasakytume? Ir jie nežinojo, ką daryti. Jie ruošėsi sušerti jį liūtui. Bet Danielius liko ištikimas išbandyme, kad yra vienas tikras Dievas, ir jis užvaldė savo priešo vartus. Dievas užvėrė liūto nasrus.

⁹⁴ Mozė buvo ištikimas pažadėtam Žodžiui, prieš netikus pamėgdžiotojus, Jambrą ir Janą, išbandyme. Pažvelkite, Dievas susitiko su juo, antgamtiškai, pasakė jam, kad eitų ir padarytų tuos dalykus, parodydamas tuos ženklus, ir kiekvienas ženklas turėjo balsą. Mozė iškart nuėjo, tiesiog ištikimai, kaip jis žinojo. Jis numetė pagalį ant žemės, ir ji pavirto į gyvatę. Jūs žinote kas nutiko? Štai ateina pamėgdžiotojai, ir padaro tą patį.

⁹⁵ Taigi, Mozė neiškėlė savo rankų, sakydamas: „Na, aš spėju, kad visa tai klaida“. Jis stovėjo ten, ir laukė Dievo. Jis liko ištikimas. Nesvarbu kiek ten buvo pamėgdžiotųjų, jis liko ištikimas. Ir kai jis liko ištikimas jo pavedimui – išvesti tautą iš tos vietos, kai vandens vartai stojo jo kelyje, Dievas leido jam juos užimti, ir jis atvėrė vartus Ugnies Stulpu, kuris jį lydėjo. Jis nuvedė tautą į pažadėtą žemę.

⁹⁶ Jozuė, kitas didis vadovas. Tik du iš . . . ėjo į pažadėtą žemę, Jozuė ir Kalebas. Jie atėjo į vietą, vadinamą Kadeš, kuri tuo metu buvo pasaulio centras, tiek, kad tai buvo teismo vieta. Ir, o, jie pasiuntė dvylika žvalgų, kad apžvalgytų žemę, ir dvylika iš jų grįžo.

⁹⁷ Dešimt iš jų pasakė: „O, tai per didelis darbas. Mes tiesiog negalime to padaryti. Na, tie žmonės, mes atrodome kaip žiogai šalia jų“.

⁹⁸ Bet ką padarė Jozuė? Jis nuramino žmones. Jis pasakė: „Palaukite minutėlę. Mes esame daugiau nei sugebantys ją paimti, nesvarbu ant kiek mes esame maži, ar kiek mažai mūsų yra“. Ką Jis darė? Jis liko ištikimas tam pažadui: „Aš duodu jums šią žemę“, bet jūs kovosite už kiekvieną jos colį.

⁹⁹ Ar jūs tikite tuo, motina? Dievas davė jums jūsų išgydymą, bet jūs kovosite už kiekvieną jo colį. „Visur, kur stos jūsų koja, Aš daviau jums nuosavybėn“. „Pėdsakai“ – reiškia „užvaldymą“.

Visa tai yra jūsų, kiekvienas pažadas priklauso jums, bet dabar, kelyje, jūs kovosite už kiekvieną colį.

¹⁰⁰ Taigi, Jozuė žinojo, ką pasakė Dievas. Jis buvo Abrahamo sėkla. Suprantate? Jis pasakė: „Aš tikiu tuo, kad Dievas davė mums žemę, ir mes daugiau nei sugebantys ją paimti“. Ir kadangi jis išlaikė išbandymą, prieš visą izraelitų grupę, visas gentis ir murmančius bei šaukiančius žmones. Jozuė pasakė: „Netriukšmaukite! Dievas pažadėjo“.

¹⁰¹ Nesvarbu koks didelis jūs esate, ir koks didelis yra pasipriešinimas, ir ką pasakė gydytojas - Dievas davė pažadą. Tai yra Dievo reikalas, tai padaryti.

¹⁰² Ką Jis padarė? Kai jis atėjo prie Jordano upės, jis užvaldė vartus. Tai štai ką jis—jis padarė.

¹⁰³ Jerichas, užsidaręs kaip vėžlys kiaute. Ką Jis padarė? Jis užvaldė vartus.

¹⁰⁴ Net vieną dieną, kai priešas bandė jį paimti, jis ant tiek užvaldė savo priešo vartus, kad jis paliepė saulei sustoti. Ir saulė jam pakluso, ir nepajudėjo dvidešimt keturias valandas.

¹⁰⁵ Dievas yra ištikimas Savo pažadui, nesvarbu ką Jis turi padaryti; greičiau Dangūs subankrutuos, nei Jis leis, kad jo Žodis būtų nugulėtas. Jie niekada nedavė pažado, kurio jis negalėtų išlaikyti. „Aš esu Viešpats, gydantis visas tavo ligas. Jeigu jie dės rankas ant ligonių, jie pasveiks“. Amen. „Jeigu galite patikėti, viskas įmanoma“.

¹⁰⁶ Jozuė patikėjo tuo, nors Dievui ir reikėjo sustabdyti žemės sukimąsi. Laikė ją ten kažkokia kita Jėga, Savo Paties jėga; kad pasaulis stovėjo vietoje dvidešimt keturias valandas, kol Jozuė atkeršijo savo priešui. Jis paėmė vartus. Be abejo, jis paėmė. Dievas visada yra teisingas.

¹⁰⁷ Dabar aš norėčiau, kad turėtume laiko paimti daugiau didvyrių, bet aš turiu dabar apie dešimt minučių. Pažvelkite, visi tie brangūs didvyriai, kokie jie buvo, ir didys tikėjimo karžygiai, visi jie mirė prie mirties vartų. Jie visi žuvo, tiesiai prie mirties vartų.

¹⁰⁸ Tuomet atėjo Abrahamo Karališkoji Sėkla. Jie visi, nuo Izaoko, buvo natūrali sėkla. Bet štai ateina Abrahamo Karališkoji Sėkla, kuri buvo Kristus, Abrahamo tikėjimo Sėkla; kokie mes turėtume būti, tiesiog pažiūrėkime, ar mes esame ar ne. Natūrali sėkla buvo tik provaizdis. Visi kiti buvo gimę natūraliu gimimu, bet Jis buvo gimęs iš mergelės. Suprantate, tai, tuomet, nebuvo Abrahamo sėkla, žydo. Jis atėjo per pažado tikėjimo sėklą. Ir, tuomet, mes turėtume būti Jo vaikai, per šį Žmogų.

¹⁰⁹ Stebėkite ką Jis padarė. Kai Jis buvo žemėje, Jis nugalėjo ir užvaldė visus vartus, kuriuos priešas turėjo; Karališkoji Sėkla. Jis pažadėjo tai per Žodį. Jis nugalėjo tai. Jis nugalėjo ligos

vartus, dėl mūsų. Štai ką Jis atėjo padaryti. Jis, atminkite, sergantys žmonės, Jis nugalėjo tuos vartus. Jums nereikia jų nugalėti; Jis juos nugalėjo. Kitiems žmonėms reikėjo užkariauti savo vartus. Bet jums nereikia užkariauti; jie jau yra užkariauti. Jis užkariavo ligos vartus. Ir ką Jis padarė, kai Jis užkariavo ligos vartus? Sakydamas, kad Jis . . . Ko jūs tik paprašysite žemėje, ir ką jūs tik surišite žemėje, Jis suriš tai Danguje, duodamas mums raktus nuo vartų.

¹¹⁰ Jis, Žodžiu, užkariavo pagundymų vartus. Ir raktai buvo: „Pasipriešinkite priešui, ir jis lėks nuo jūsų“. Visa tai Jis nugalėjo; nugalėjo kiekvieną ligą.

¹¹¹ Jis nugalėjo mirtį, ir Jis nugalėjo pragarą. Jis nugalėjo mirtį ir pragarą. Jis nugalėjo tai, ko kiti negalėjo nugalėti, kadangi jie yra iš natūralios sėklos. Tai yra dvasinė Sėkla. Jis užkariavo kapų vartus, ir trečią dieną prisikėlė, dėl mūsų išteisinimo.

¹¹² „Ir dabar mes esame daugiau nei nugalėtojai“. Mes tiesiog įeiname į tai, kaip paveldėtojai: „Daugiau nei nugalėtojai“. Dabar mes turime reikalą su nugalėtu priešu. Ligos yra nugalėtos. Mirtis yra nugalėta. Pragaras yra nugalėtas. Viskas yra nugalėta. O, tai bent! Norėčiau, kad aš būčiau dvigubai didesnis, galbūt aš jausčiausi dvigubai geriau. Mes varžomės su nugalėtu priešu.

¹¹³ Nenuostabu, kad Paulius galėjo pasakyti, kai jie statė ešafotą, kad nukirstų jam galvą, jis pasakė: „O mirtie, kur tavo geluonis? Parodyk, kur tu gali priversti mane muistytis ir rėkti. Kape, kur tavo pergalė, ir tu manai, kad tu mane supūdysi čia? Aš parodysiu tau į vieną iš tuščių čia; ir aš esu Jame, Jis prikels mane paskutinę dieną“. Nugalėtas priešas!

¹¹⁴ Abrahamo Karališkoji Sėkla! Taigi, natūrali sėkla negali nurodyti į Tai. Bet Karališkoji Sėkla gali nugalėti, jau nugalėjo, nes Jis nuėjo prieš mus ir užkariavo dėl mūsų visus vartus. Jis yra dabar, po dviejų tūkstančių metų, Jis stovi tarp mūsų, galingas Užkariautojas. Jis ne tik nugalėjo ligas. . . Jis nugalėjo ligas. Jis nugalėjo pagundas. Jis nugalėjo kiekvieną priešą. Jis nugalėjo mirtį. Jis nugalėjo pragarą. Jis nugalėjo kapus, ir vėl prisikėlė. Ir po dviejų tūkstančių metų, čia Jis stovi tarp mūsų, šią popietę, irodantis Save, galingas Nugalėtojas! Amen. Jis tebėra čia, gyvas, patvirtindamas Savo pažadą, Abrahamo Karališkoji Sėkla! O, tai bent! Ir priešas . . .

¹¹⁵ „Jis užkariaus savo priešo vartus“. Tiems, Sėklai, Jis stovi čia, gyvas, patvirtindamas Save kam? Tai iš anksto numatytai Sėklai, kuri gali tai matyti. Jis nugalėjo tai. Kurie, po savo išbandymo, Žodžio pažado, jie buvo užantspauduoti Šventąja Dvasia, į Kristaus Kūną, jiems buvo patvirtinta (kas?) Hebrajams 13:8, kad taip yra. Jie užantspauduoti į ten Šventąja Dvasia, ta Šventąja Dvasia, kuri buvo . . . Abrahamas numatė tai; tikėjimu jis patikėjo tuo. Ir dabar mes gauname Tai, žvelgdami atgal

į pažada, ką Jis pasakė. Ir Jono 14:12 yra patvirtinta šiomis paskutinėmis dienomis, Pačiu prisikėlusiu Nugalėtoju.

¹¹⁶ Ne kažkokia sistema; bet Asmeniu, Kristumi, Nugalėtoju. Ne mano bažnyčia, ne mano baptistų bažnyčia ar jūsų presbiterionai, metodistai ar sekmininkai, ne per tai; bet per Jėzų Kristų. Jis gyvena šiandien. Jis pakilo virš to, dėl mūsų išteisinimo.

¹¹⁷ Ir kadangi Jis gyvena, Jis pasakė, kad mes taip pat gyvensime. „Žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu Žodžiu“, ne dalimi Žodžio, bet „kiekvienu Žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“. „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Tas, kas tiki Manimi, nors jis buvo miręs, tačiau jis gyvens. Kas tik gyvena ir tiki Manimi, niekada nemirs. Ar tuo tiki?“ Paimkite kiekvieno priešų vartus!

¹¹⁸ Kaip jie galėjo užkariauti Bosvortą, kai Dievas... Bosvortas buvo Nugalėtojuje. Ir dėl tos priežasties jis pasakė: „Laimingiausia mano gyvenimo valanda yra dabar“. M-hm. Jis pažinojo tą Galingą Nugalėtoją. Jo užtikrintumas ilsejosi su Juo. O, tai bent! Dabar mes galime dainuoti:

Gyvendamas - Jis mylėjo mane; mirdamas - Jis išgelbėjo mane;
Palaidotas - Jis nusinešė mano nuodėmes;
Prisikeldamas - Jis išteisino amžiams laisvai;
Vieną dieną Jis ateis, O šlovinga diena!

¹¹⁹ Tiems, kuriems atrodo, kad esate nugalėti. Aš manau, kad tai buvo Edis Perronetas, jis negalėjo parduoti savo krikščioniškų dainų. Niekas jų nenorėjo. Jie nieko bendro su tuo neturėjo. O, nugalėtas, ir tikintysis! Vieną dieną, Šventoji Dvasia nužengė ant jo. Jo priešų vartai, kurie nenorėjo priimti jo literatūros! Dvasia palietė jį, ir jis čiupo rašiklį, Dievas leido jam parašyti inauguracinę dainą.

Visi pripažinkite Jėzaus Vardo jėgą!
Tegul parblokšti Angelai krenta;
Atneškite karališką karūną,
Ir karūnuokite Jį - visų Viešpatį.

¹²⁰ Kartą, akla Fanny Krosbis. Paklausė: „Ką jums tai reiškia?“ Kažkas... Ji nepardavė savo pirmagimystės teisių, kaip tai padarė sekmininkas Elvis Preslis, ar kaip padarė Kristaus bažnyčios Bune, ar kaip padarė Redas Foley, parduodami savo talentus pasauliui; jie gavo parkus kadilakų, ir milijonus dolerių, auksinius įrašus. Bet Fanny Krosbis ištikimai stovėjo savo vietoje. Ji sušuko:

Nepraeik pro mane, O gerasis Gelbėtojai,
Išgirsk mano nusizėmusį šauksmą;
Kol kiti Tavęs šaukiasi,
Nepraeik pro mane.

Tu šaltinis visos mano paguodos,
 Daugiau nei gyvenimas man esi,
 Ką aš turiu žemėje be Tave?
 Ar ką Danguje - jei ne Tave?

121 Jie paklausė: „Kas jei jūs būsite akla, kai pateksite į Danguj?“

Ji atsakė: „Bet kuriuo atveju, aš Jį pažinsiu“.

Paklausė: „Kaip jūs jį pažinsite?“

Pasakė: „Aš Jį pažinsiu“.

Pasakė: „Ponia Krosbis, jūs galite uždirbti milijoną dolerių“.

Ji pasakė: „Man nereikia milijono dolerių“.

122 „Kaip jūs Jį pažinsite?“ Ji atsakė:

Aš pažinsiu Jį, aš pažinsiu Jį,
 Ir aš išpirkta stovėsiu šalia Jo;
 Aš pažinsiu Jį, aš pažinsiu Jį.

123 „Jeigu aš negalėsiu Jo pamatyti, aš pajausiu vinių žymes Jo rankose“. Ji nugalėjo savo priešo vartus. Taip.

124 Jeigu jūs esate Kristuje! Jis pasakė: „Jeigu jūs pasilikssite Manyje, ir Mano Žodžiai pasiliks jumyse; prašykite kokių raktų norite, prašykite kokius vartus norite paimti; prašykite ko norite, ir tai bus jums duota. Jeigu jūs pasiliecate Manyje, ir Mano Žodis pasilieka jumyse, jūs galite paimti bet kuriuos priešo vartus, kurie stos prieš jus“. Jūs esate karališkoji Abrahamo Sėkla.

125 Kokios rūšies vartai stovi prieš jus? Jei tai ligos, jūs esate daugiau nei nugalėtojas. Tuomet mes galime pasakyti, dainuoti šią maloningą seną dainą:

Kiekvienas pažadas Knygoje yra mano,
 Kiekvienas skyrius, kiekviena eilutė . . . ir taip
 Dieviška,
 Aš pasitikiu Jo Dieviška meilę,
 Nes kiekvienas pažadas Knygoje yra mano.

126 Mes esame daugiau nei nugalėtojai, ir Abrahamo Sėkla užvaldys priešo vartus! Kai jie sako, kad šie Dalykai negali įvykti, kai jie nori Tai vadinti šetonu, ar Belzebubu, ar kažkuo kitu, Dievas tikrai nugalės kiekvienus vartus ir paims priešus.

Melskimės.

127 Viešpatie, tegul Abrahamo Sėkla . . . Aš žinau, jie pamatys Tai, Viešpatie. Kaip gali tas Žodis nukristi, nepataikydamas į tą tikrą Žemę? Aš meldžiu, kad jie dabar suprastų. Tegul kiekvienas asmuo, kuris ateis į maldos eilę, būtų išgydytas.

128 Viešpatie, jeigu čia dar yra tokių, kurie dar nepadarė savo išpažinimo, neatsistojo viešai, ir stojo už Kristų, pasiruošę atsakyti visų tikėjimo mokymų ir šaltų, formalių, mirusių dalykų, kurie patraukia juos tolyn nuo Tave. Ir tegul jie atsistoja

dabar, ir sako: „Aš priimsiu Jį kaip savo Gelbėtoją“. Tuomet Tu stosi už juos tą Dieną.

¹²⁹ Kol mes dabar esame palenkę savo galvas, jeigu čia yra tie, kurie norėtų atsistoti tiesiog minutėlei, maldai, pasakyti: „Aš noriu stoti už Jį dabar, kad Jis stotų už mane tą Dieną, Jo Dieviškame Artume“. Aš prašau jūsų, ir duodu jums galimybę, kad jūsų vardas būtų patalpintas į Gyvenimo Knygą, jeigu jūs atsistosite. Aš neprašau jūsų prisijungi prie kokios nors bažnyčios. Aš prašau jūsų ateiti pas Kristų, jeigu jūs esate čia, ir nepažįstate Jo.

¹³⁰ Telaimina jus Dievas, sūnau. Ar yra dar vienas, sakantis: „Aš—aš noriu atsistoti dabar“. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, mano sese. „Aš noriu...“ Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. „Aš užimu savo poziciją, šia popietę“. Šie puikūs žmonės, vyrai ir moterys, stovintys: „Aš užimu savo poziciją, šia popietę“.

¹³¹ Ir tą dieną, kai gydytojas sakys: „Na, avarija; jo kraujas liejasi, mirtis virš jo, ar virš jos“. Ar, vieną rytą, jūs prisiminsite savo poziciją. Jūs dabar stokite už Jį.

¹³² „Jeigu jūs gėdijatės Manęs prieš žmogų, Aš gėdysiuosi jūsų prieš Savo Tėvą ir šventuosius Angelus. Bet jeigu jūs išpažinsite Mane prieš žmogų, Aš jį išpažinsiu prieš Savo Tėvą ir šventus Angelus“.

¹³³ Telaimina jus Dievas, mano sese. Ar būtų kas nors balkone, kur nors? Tiesiog dabar, kol mes laukiame. Keletas iš jų, daugiau pagrindiniame aukšte? Gerai. Aš priimu jus pagal jūsų žodį, draugai.

¹³⁴ Jeigu Žodis krenta ant derlingos Žemės, kaip ta nedidukė moteris prie šulinio, ji—ji suprato. Ji buvo pristatyta Danguje, nuo pasaulio... prieš pasaulio sukūrimą. Kai ta Šviesa, palietė Tai, ji Tai atpažino.

¹³⁵ Telaimina jus Dievas, mano broli. Tai puiku... Telaimina jus Dievas, mano broli. Jūs galbūt padarėte didžiųjų dalykų savo gyvenime; jūs darote didingiausią dalyką, kurį jūs kada nors padarėte, stodami už Kristų.

¹³⁶ Mūsų Dangišskasis Tėve, sėkla krito į tam tikrą dirvą, šią popietę. Mes matome pasirodančią Gyvybę. Vyrai ir moterys pakyla ant kojų, ir visa matanti Dievo akis, Kuris yra visur esantis, viską žinantis, visagalis, mato juos. Jie yra Tavo, Tėve. Aš dabar pristatau juos Tau, kaip trofėjus.

¹³⁷ Te šis jų išgyvenimas, stovint jiems čia dabar, žinant, ką jie padarė, žinant, ką tai reiškia, kad jie stovi, užimdami savo poziciją su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų. Tegul jie išlieka ištikimi iki tos Dienos, kai jie stos Tavo Akivaizdoje, tuomet tas puikus Balsas pasakys: „Taip, vieną dieną Baton Ruže, ar nedidukėje vietovėje, vadinamoje Denham Springs, jis stojo už

Mane, Tėve, dabar Aš stoisiu už jį, ar ją“. Suteik tai, Viešpatie. Jie yra Tavo, Jėzaus Vardu. Amen.

Telaimina jus Dievas, už jūsų poziciją. Dievas visada . . .

¹³⁸ Dabar padarykite šį vieną dalyką dėl manęs. Suraskite, jeigu jūs esate netoli, kur yra šie pastoriai, suraskite keletą, pasikalbėkite su jais. Jeigu jūs dar nebuvote pakrikštytas krikščionišku krikštu, padarykite tai. Būkite tarp tų tikinčiųjų dabar, tikrų tikinčiųjų, ne taip vadinamų tikinčiųjų; tikrų tikinčiųjų.

Kol mes meldžiamės, pasimelskime už tas nosinaites.

¹³⁹ Dangiškasis Tėve, šios nosinaitės dabar iškeliauis; kur, aš nežinau. Galbūt koks senas, aklas tėtis, sėdi čia kur nors, nedidelėje pelkėje, laukia kol atveš nosinaitę; mažas kūdikis, gulintis ten, ligoninės lovelėje; motina stovi, paklaikusi, laukia sugrižtančios nosinaitės. Dangiškasis Tėve, aš meldžiu, kad Tu nueitum su jomis. Ir dėl Tavo Buvimo šiandien ženkle, ir mūsų tikėjimo į Tave, kai mes pamokslavome Tavo Žodį, tegul tikėjimas, kuris buvo Abrahame, ir tikėjimas, kuris buvo sukurtas ir duotas mums per Jėzų Kristų, tegul jis eina kartu su šiomis nosinaitėmis ir išgydo kiekvieną, ant kurio ji bus uždėta. Mes siunčiame jas Jėzaus Vardu. Amen.

¹⁴⁰ Dabar dar minutėlę, prieš mums pašaukiant maldos eilę. Visagalis ir galingas Dievas, Didysis, turintis visokeriopa pakankamumą. . . Prašau, draugai, aš—aš ruošiuosi pradėti melstis už ligonius, ir aš. . . Tikriausiai, kai aš nulipsiu, aš—aš galbūt negalėsiu nieko jums pasakyti; kai kurie iš jūsų išeis iki to laiko. Kas jūs bebūtumėte, jei prieš kurį laiką jūs net neatsistojote, ir jūs nesate tikras. . .

¹⁴¹ Jeigu jūs esate bažnyčios narys, tai geras dalykas, bet to nepakanka. Matote, turtingas jaunas valdytojas buvo bažnyčios narys. Suprantate? Jis klausė Jėzaus, ką jis galėjo padaryti, kad turėtų Amžinąjį Gyvenimą. Jis niekada To nepriėmė. Jis nuėjo. Kokią kvailystę padarė tas jaunuolis. Nestokite į jo vietą. Jūs pamenate, kur paskutinį kartą jis buvo atpažintas? Šiek tiek vėliau, jis klestėjo. Jis praturtėjo. Jis priėjo iki tokios vietos, kol net jo klėtys plyšo. Bet tuomet mes randame jo paskutinį pasirodymą - pragare, kankinančiose liepsnose. Neleiskite, neleiskite, kad tai jums nutiktų. Priimkite Kristų.

¹⁴² Jūs, jaunimas, jaunos merginos, jauni vaikinai, tiesiog ant gyvenimo posūkio, prašau padarykite tai. Paklauskite mane, kaip—kaip jūsų brolio, kuris jus myli. Aš esu čia, nes aš myliu jus. Aš myliu Dievą, ir aš myliu jus, ir aš negaliu mylėti Dievo, jeigu aš nemyliu jūsų.

¹⁴³ Aš daug labiau norėčiau, išgirsti iš jūsų komentarą, perduotą mano sūnui štai ten, ar vienam iš mano vaikų. Leiskite man tiesiog. . . Aš, aš apsieisiu be to. Bet kurie tėvai padarytų tai;

taip pat ir Dievas. Suprantate? Mylėkite Jo žmones. Mylėkite vienas kitą.

144 Jūs sakote: „Už ką tu juos bari?“ Tikra meilė yra pataisanti.

145 Jeigu jūsų vaikas sėdi gatvėje; jūs sakote: „Na, ten sėdi jaunylis. Jis neturėtų to daryti, bet aš nenoriu užgauti jo nedidelių jausmų“. Jūs nemylite jo. Jį nužudys ten. Jeigu jūs mylite jį, jūs parvesite jį ir gerai jam pliaukštelėsite. Jūs priversite jį paklūsti.

146 Tokiu būdu daro Dievas. Meilė yra pataisanti, ir tai yra tikra meilė.

147 Kai pamokslininkas stovi, ir leidžia jūsų moterims kirpti savo plaukus, dažytis ir visa kita, ir jūsų nepataiso, ten nėra tikros meilės; ir nešaukia dėl to. Ir leidžia jums, vyrams, tuoktis tris ar keturis kartus, ir visus tuos kitus dalykus, ir praeiti su tuo, ten nėra tikros meilės. Leis jums prisijungti prie bažnyčios, ir patapšnos jums per petį, ir nuslopins jus su tam tikru mokymu, tuomet: „Viskas, ką jums reikia padaryti, tai prisijungti prie šventos bažnyčios“, ten nėra meilės. Arba, žmogus pats yra taip visiškai prarastas - jis nemato.

148 Tikra meilė yra pataisanti, ir gražinanti jus atgal prie Dievo Žodžio.

149 Žvelkite į Jėzų, kaip, ką Jis pasakė, kadangi Jis taip labai juos mylėjo, kad Jis mirė jų vietoje, net kai jie šaukėsi Jo Kraujo.

150 Dabar tegul didinga Šventoji Dvasia . . . Aš noriu palaukti minutėlę. Aš laikiu, kol Šventosios Dvasios patepimas nužengs ant manęs, prieš aš pradėsiu. Aš pabaigiau pamokslauti. Ačiū jums, ačiū jums už jūsų bendradarbiavimą.

151 Dabar, kiekvienas čia, kur jūs bebūtumėte, pasimelskite dar minutėlę, sakykite: „Viešpatie Jėzau, padėk man! Padėk man! Leisk man paliesti Tavo drabužį“. Jėzus pasakė, jūs žinote, kai moteris palietė Jo rūbą, Jis nepajautė to, fiziškai, bet Jis apsisuko ir žinojo, kas ji buvo ir ką ji padarė. Jis yra tas pats Jėzus šią popietę, Aukščiausias Kunigas, kurį galima paliesti mūsų negalios jausmu.

152 Ar jūs tikite, kiekvienas iš jūsų dabar, kad tai yra tiesa, kad Dievas, kuris tai pažadėjo, dar kartą (ir tegul Jis parodo tai), kad mes gyvename Sodomos dienomis? Kiek iš jūsų tuo tiki, pastate, tiesiog pakelkite savo ranką.

153 Mes gyvename, kaip tai buvo Sodomoje. Visa sistema tapo užteršta, pasaulio sistema, viskas, bažnyčios sistema, politikos sistema. Nieko nebėra. Politika tokia sugedus. Sistemos, viskas, mūsų diktatoriai, viskas sugedę. Bažnyčia tapo tokia pat. Šeimos tapo tokios pat. Tiesiog sugedimas, Sodoma!

154 Tuomet, atminkite, Dievas turi tai prieš jus, atminkite Jis pasakė, kad Jis pristatys Save žmogaus kūne, ir darys panašiai, kaip Jis darė prieš Sodoma, prieš scenoje pasirodant pažadėtam

Sūnui. Jis pažadėjo atsiųsti tą, kuris bus priekyje to pažadėto Sūnaus, kaip pirma Jis tai padarė, kuris pristatys; ir jis pasakė: „Kai bus apreikštas žmogaus Sūnus“.

155 Aš jūsų nepažįstu. Na, panelė Tompson, ši moteriška problema ir komplikacijos, jūs tikite, kad Dievas jus išgydys? Ar galite tuo patikėti? Jūs patikėsite? Panele, panelė Tomas, jūs tikite, kad jis jus išgydys? Tuomet, pakelkite savo ranką.

156 Ten sėdi ponias, tiesiai už jūsų. Ji meldžiasi. Ji turi artritą.

157 Viena, sėdinti tiesiai šalia jos, skrandžio problema, taip pat meldžiasi. Jūs praleisite tai, jūs nesekate. Jūs ne iš čia. Jūs esate iš Misisipės. Jūs esate ponias ir ponias Stringer. Jeigu jūs tikite visa savo širdimi, Jėzus Kristus jus išgydys. Jeigu jūs galite tuo patikėti. Ar patikėsite? Tuomet jūs galite priimti tai. Gerai. Pakelkite savo rankas, kad žmonės galėtų pamatyti, kad tai jūs.

158 Aš nepažįstu šių žmonių. Aš niekada jų nemačiau savo gyvenime. Jūs turite patikėti, drauge. Jis įrodo Save. Ar jūs tikite tuo, visa savo širdimi? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

159 Kodėl jūs linguojate savo galvą, pone, ir štai taip žiūrite į mane? Taip, pone. Kadangi jūs tai padarėte, aš ruošiuosi minutėlę pasikalbėti su jumis. Jūs esate gana pagyvenęs džentelmenas, sėdintis tiesiai čia, žvelgiate į mane. Jis pažvelgė į mane, su tokiu nuoširdumu. Jis patikėjo tuo. Jūs meldžiatės už kažką, kas turėjo insultą. Bet—bet pagrindinis dalykas, už kurį jūs meldžiatės, jūsų poreikis, jūs ieškote Šventosios Dvasios Krikšto. Teisingai. M—hm! Teisingai. Jeigu jūs tuo tikite! Ponia, jūs ieškote darbo. Be to, kad galėtumėte žinoti, jog aš esu Dievo pranašas, ar tarnas, jūs turėjote dvi operacijas. Ir nuo to jūs esate gan silpna. Įvairios rūšies būklės, dvasinė problema. Aš noriu jums pasakyti, viskas susitvarkė. Jūsų tikėjimas jus išgydė.

160 [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . sėdinti tiesiai šalia jūsų. Ji meldžiasi. Pažvelkite čia. Jis išgirdo jus, ir jūs palietėte Jį. Nepažįstu jūsų, bet Jis pažįsta. Aš pasakysiu jums, dėl ko jūs meldėtės. Ar jūs tikite visa savo širdimi? Jūs turite problemų su tulžies pūsle, jūs meldžiatės. Ar jūs tikite, kad Dievas išgydys jus ir jūs pasveiksite? Jūs esate ponias Smith. Teisingai. Pakelkite savo ranką.

161 Matote, Jis įrodo Save. Kas Tai yra? Tai Abrahamo Sėkla, tikėjimas, kurį turėjo Abrahamas, Viešpats Jėzus Kristus tarp mūsų, patvirtinantis Savo Žodį, su lydinciais ženklais.

162 Kas, kiek kortelių, už kuriuos reikia melstis, pakelkite savo rankas, turite savo kortelę? O, mums geriau pradėti maldos eilę.

163 Matote, jūs suprantate ar ne? Taigi ši dvasia ne tik . . . Tai negydo. Tai tik įrodo Jį, esantį čia. Jūsų pastorius turi tokia pat valdžią melstis už ligonius. Jie to nedaro; ne, tikrai ne. Bet jie—bet jie turi tą pačią valdžią: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“.

164 Dabar, aš norėčiau savo draugo, pastoriaus čia. (Gerai, pašaukite iš auditorijos...?...)

165 Kiek čia yra pastorių, kurie tiki visa savo širdimi, tarnautojai čia, kurie tiki? O, aciu jums. Norėčiau žinoti, ar jūs neatsistotumėte? Ateikite čia, atsistokite su manimi minutėlę, tiesiog čia, melstis už ligonius. Ateikite tiesiog čia. Dabar stebėkite, kaip išgydymas užims savo poziciją, stebėkite kas vyks.

166 Aš noriu, kad ateitumėte, suformuotumėte dvigubą eilę tiesiog čia. Aš nulipsiu ten tiesiog už kelių minučių, melstis už ligonius. Aš noriu, kad tikintys pastoriai, kurie nori pristatyti save tikintiesiems, kad jūs tikite, kad jūs ateinate čia, jūs gyvenate šventa, švaru gyvenimą. Atminkite, pažvelkite čia, kas išeina, atstovaudami Kristaus Evangeliją!

167 Broli Blair, žinau jūs čia, jūs ar brolis Pat. Ar nesuformuotumėte dvigubos eilės čia, kaip mes pastoviai darome tai, jei norite, jūs ir brolis Pat.

168 Tikintys pastoriai, kurie tikės! Taigi, pažvelkite, jei Dievas taip gali sutapatinti Save pagal Savo Žodį, su Savo Žodžiu, kiek iš jūsų žino, kad Biblija, Jėzus tai pasakė: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki. Jeigu jie dės rankas ant ligonių, jie pasveiks“? Pastoriai, jūs atėjo čia, kad įrodyti save kaip tikinčiuosius. Ar ne? Jūs esate tikintieji (ar ne?), jūs nestovėtumėte čia. Taigi, ką pasakė Jėzus? „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Aš esu tikintysis kartu su jumis.

169 Aš nusileidžiu. Jie yra mūsų žmonės, ir mes esame piemenys tarp šių avelių. Aš nusileidžiu, kad dabar užmesčiau savo tinklą su jumis, suvienydamas savo pastangas su jūsų. Ir kai tie žmonės praeina, jeigu jūs turite kažką, kas tiesiog yra šiek tiek skeptiško jūsų mintyse, išmeskite tai tiesiog dabar; kai tie žmonės praeis, kiekvienas iš jų praeis pro šalį, ir mes dėsime rankas ant jų, jie bus išgydyti. Ar dabar jūs patikėsite visa savo širdimi, kiekvienas? [Tarnautojai sako: „Amen“—Red.]

170 Kiek iš čia esančių ruošiasi melstis už kitus, kai jie praeis, pakelkite savo ranką: „Aš melsiuosi“.

171 Atminkite, tai gali būti jūsų tėvas, jūsų motina, jūsų duktė ar sūnus, sesuo ar brolis. Ir jei tai nėra jūsų, tai yra kažkieno, kurie ruošiasi praeiti šia eile. Ir kas jei tai būtų buvę jie, ir jie būtų bimiršta nuo vėžio, ar kokios tai siaubingos ligos, ar jūs nenorėtumėte, kad vyrai būtų labai nuoširdūs? Be abejo, mes norėtume.

172 Dabar, aš tikiu, kaip jūs ketinate... Dabar šie, *šioje* eilėje čia, šiame praėjime, stovi priešais tą pusę, su maldos kortelėmis. Stovi priešais tą pusę, visi tie, kurie yra dešiniame sektoriuje. Dabar, laikykitės kairiojo sektoriaus; mes visi užstrigsime, matote, ir jūs nežinote kaip, ką mes darome. Gerai, visi tie, kurie yra *šiame* sektoriuje, atsistokite čia. Dabar, visi tie, kurie

dešiniame sektoriuje, tiesiog ateikite tuo keliu, kadangi jūs turite nulipti, apeiti aplinkui.

173 Ir kaip jūs eisite, kaip jūs ruošiatės išeiti, broli Borderi? Tiesiai pro šonines duris, apeikite aplinkui, ir vėl įeikite į pastatą.

174 Taigi, kai *ši* pusė bus pašaukta, už kelių minučių, ir jie atsistos. Ir dabar pažiūrėkime, kas... Gerai, tie, kurie *šiame* sektoriuje, pasisukite į šią pusę čia. Laikykite savo maldos korteles, ateikite į šią pusę. Ir jūs, esantys balkone, nulipkite žemyn, kad susitikti su jais ten, eilės pabaigoje. Taigi tie, kairiajame sektoriuje, eikite į kairę pusę. Ir tuomet, matote, jūs suformuojate savo eilę ir sugrįžtate *tuo* keliu; apsisukite, pasukate atgal *tuo* keliu. Suprantate? Ir jūs sekate eilę, tiesiai aplink, tuomet mes išvis neturėsime jokio susimaišymo.

175 Ir tuomet jūs, esantys balkone, tiesiog pasidarykite sau vietą tiesiai tuose praėjimuose, ir tiesiog įeikite, kai jie ateis.

176 Taigi, dabar tiesiog pradėkite eiti, esantys gale, kiekvienas, eikite tiesiai į galą, kol jūs prieisite šią eilę *čia*. Tiesiog užeikite iškart *čia*, tiesiog pradėkite eiti aplinkui ir ateikite į šią eilę tiesiai *čia*.

177 O, kas gali nutikti tiesiog dabar! Kas gali nutikti! Tai bus laikas, kai kažkas turės įvykti. Gerai.

178 Dabar, gerai, eikite tiesia į galą, aplink *tuo* keliu, ir ateikite tiesiai į eilę, štai taip. Eikite tiesiai aplink šį praėjimą. Tai kelias dabar.

179 Ir dabar, kai jūs stovite, visi stovite, mes ruošiamės melstis. Ir šis susirinkimas melsis su manimi, kad jūs pasveiktumėte. Tiesiog dabar turėkite tikėjimą. Ir ne... .

180 Eikite tiesiai aplink, pačiame gale, eikite tiesiai aplink ir prisijunkite čia, šios linijos gale. Eikite tiesiai aplink, sudarykite vieną didelę eilę. Eikite tiesiai aplink *šiuo* keliu, ir sudarykite vieną eilę. Štai taip.

181 Visi būkite maldoje. Dabar būkite tikrai tikėjime. Tiesiog nekrepkite dėmesio į minią. Atminkite, mes esame—mes esame apgaubti Jėzaus Kristaus Buvimu, pasikliaujančiu mumis, kad pagerbtume tai, ką Jis padarė tarp mūsų, turint tikėjimą į Jo Žodį.

182 Puiku. Dabar viskas tiesiog bus gerai. Aš manau, kad ši eilė susieina tiesiog puikiai.

183 Dabar, kol visi jie stovi, aš noriu, kad kiekvienas asmuo dabar, esantis pastate, palenktų savo galvą.

184 Viešpatie Jėzau, tai greitai įvyks. Sprendimas turi būti padarytas tiesiog dabar. Ar mes tikime, kad Tu esi čia? Ar mes mylime Tave? Ar mes turime užtektinai tikėjimo, Viešpatie, tam, ko mes ruošiamės prašyti? Šie žmonės sutapatina save,

stovėdami eilėje. Viešpatie, te nebūna tai veltui. Tebūnie tai, Viešpatie, kad kai jie praeis čia, kad kiekvienas praeitų, lygtai jie būtų praėję pro Kristų, nes mes žinome, kas Jis yra čia. Ir mes meldžiame, kad jie gautų savo išgydymą. Aš esu tikras, kad net praėjus savaitėms, šie žmonės eis pas savo pastorius, moterys, kurios turėjo moteriškų problemų, skrandžio problemų, vyrai su prostatos, ir įvairių rūšių bėdomis, bus išgydyti, sakydami: „Jūs žinote, tas dalykas tiesiog paliko mane“, nes jie yra Tavo Buvime. Te jie ateina dabar, ir—ir pasinaudoja tuo, dėl ko Tu mirei. Jie yra Abrahamo Sėkla, ir Tu nugalėjai dėl jų. Te jie ateina ir gauna tai, ką tu jiems esi davęs.

¹⁸⁵ Ir, šėtone, tu buvai atskleistas šią savaitę, kol žinai, kad tu esi nugalėta būtybė. Jėzus Kristus nugalėjo tave Kalvarijoje. Jis trečią dieną prisikėlė, mūsų išteisinimui, ir Jis stovi tarp mūsų dabar. Ir mūsų tikėjimas žvelgia į Jį, ir tolyn nuo tavęs, ar bet ko, ką tu esi padaręs. Palik šiuos žmones, Jėzaus Kristaus Vardu.

¹⁸⁶ [Brolis Branhamas ir tarnautojai deda rankas ant ligonių ir meldžiasi už kiekvieną, esantį maldos eilėje. Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . ? . . .

¹⁸⁷ Mes padarėme tiesiog tai, ką Mokytojas liepė mums daryti. Kiek iš jūsų, kurie praėjote pro šią eilę, tikite, kad jūs pasveiksite, pakelkite savo ranką. Aš pridėdu savąją kartu su jumis.

¹⁸⁸ Tai, ką mes čia darėme, pagaliau, kaip tarnautojų grupė; daugelis iš jų sirgo, aš tai žinojau, bet jie bandė įdėti savo pastangas, kad atvesti savo susirinkimą, ar jie ateis ar ne. Tai yra tikri piemenys. Ir Šventoji Dvasia man pasakė: „Kadangi jie vienas su kitu susikibo rankomis“. Mes surišome savo širdis ir tinklus kartu, ir savo maldas, kartu.

¹⁸⁹ Jėzau, taip ir juos išgydyk. Ir padaryk juos stipresniais piemenimis, stipresniais Viešpaties Žodyje.

¹⁹⁰ Te Dievas, mano broliai, Te Jis duoda jums visus jūsų širdžių troškimus. Te jūs tarnausite Jam visas dienas, ir turėsite Dievo jėgą savo gyvenimuose, kad tarnauti šiai nuostabiai žmonių grupei. Te Jėzus Kristus, Kuris buvo su mumis, būna su jumis visą laiką, te Jis padaro Save labiau žinomą jums, nei Jis buvo kada anksčiau.

¹⁹¹ Jūs žmonės, kai kurie iš jūsų, kurie buvote luoši, galbūt kuri laiką jūs nematysite jokio skirtumo, jūs galbūt nematysite jokio skirtumo. Pažvelkite, ką padarė Abrahamas. Tai nedaro jokio skirtumo; tai nėra tai, į ką jūs žvelgiate. Jūs nežiūrėkite į savo simptomus. Žvelkite į tai, ką Jis pasakė. Jeigu jūs sakote: „Aš vis dar jaučiu skausmą“, tai nieko bendro su tuo neturi. Jūs padarėte tai, ką Dievas liepė daryti. Suprantate, nežiūrėkite į tai. Žiūrėkite į tai, ką Jis pasakė. Dievas pasakė, kad taip buvo! Aš tuo tikiu. O jūs tikite? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Visa savo širdimi, aš tikiu tuo.

¹⁹² Te laimina jus Viešpats Dievas, kol aš vėl jus pamatysiu. Mano maldos yra už jus; naktis nebūna per daug tamsi, lietus nelyja per stipriai. Aš melsiuosi už jus. Jūs melskitės už mane. Kol mes vėl susitiksimė, telaimina jus Dievas. Dabar pastoriaujantis brolis, suprantate.

UŽIMANT PRIEŠO VARTUS PO IŠBANDYMO LIT64-0322

(Possessing The Gate Of The Enemy After Trial)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio popietę, 1964 m., kovo mėn. 22 d., Denham Springs vidurinėje mokykloje, Denham Springse, Luiziana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org